

РОЗДІЛ 1

ТЕА

— Ти маєш піти розвіятись, — заявила Олівія, зайшовши до палати моєї мами.

Вона досі була у вбранні для репетиції, у в'язаних шкарпетках, натягнутих на колготки. В руках тримала букет.

— Сьогодні неділя? — спитала я, намагаючись допетрати, куди поділися п'ятниця і субота.

— Ось! Я про це й кажу. — Вона дістала з вази зів'ялі квіти й поставила свіжі. Поправила кілька бутонів, розвернулася і всміхнулася моїй мамі: — Привіт, мамо Мельбурн.

Мати не відповіла. Не могла. Вона була в комі. Та Олівія все одно з нею віталась.

Моя сусідка вмостила поруч зі мною, підтягнувши коліна до грудей.

— Я серйозно, Теа. Вона б не хотіла, аби ти тут стирчала, наче охорона. Тобі треба звідси вибратись. Побачити світ.

Я скривилася.

Саме цим я і займалась, коли мені зателефонували і сказали, що з мамою щось трапилось. Останні чотири тижні я не бачила практично нічого, крім цієї палати. Минув місяць, відколи я лишила Джуліана в Парижі. А в Сан-Франциско я майже весь час проводила в лікарні. Дні почали змішуватись, але я ще була не готова визнати, що Олівія мала рацію.

— Гаразд, я не те мала на увазі, — швидко мовила вона. — Але, люба, це ж не ти в лікарняному ліжку.

— Знаю, — огризнулась я. Мені одразу стало соромно за це. Олівія і Таннер дуже мені підтримували, а я тепер поводитись, як стерво. — Вибач. Я просто так хочу, щоб вона прокинулась.

— Я теж, Теа.

Олівія стиснула моє плече, і я на мить згадала Жаклін. У мене закололо в серці від думки про втрачену подругу, але то було зовсім інше життя. Життя, яке дуже дорого мені обійшлося.

— Не варто було мені їхати, — визнала я. — Не треба було кидати маму й пертись із ледь знайомим придурком у Париж.

— Але ти поїхала, — сказала Олівія нетерпляче.

Я здивовано глянула на неї.

— Вибач, — зітхнула вона. — Однак ти нікому не допоможеш, якщо картатимеш себе через це.

— Знаю. Тому я тут.

— Теа, ти нічим їй не зарадиш. Принаймні поки вона в такому стані. Ти ж чула лікарів.

Проблема полягала в тому, що лікарі казали не так і багато. Те, що сталося з моєю мамою, становило таку ж загадку для них, як і для мене. І хвилюватись доводилося не лише через кому. Ні, це ще було б просто. Ніхто не знав, коли вона прокинеться. Але я вирішила, що перебуватиму поруч, коли це станеться. Усе це трапилось, поки мене не було. То як мені тепер від неї відійти?

Не встигла я нагадати про це Олівії, як нас перебив діловитий стукіт у двері. Доктор Рівз, який опікувався моєю мамою, зайшов у палату з її карткою та осяяно всміхнувся, побачивши, що я не сама.

Олівія засовалась у кріслі, опустила ноги й випросталась.

— Добрий день, лікарю.

— Радий тебе бачити, Олівіє. — Він кивнув на свіжі квіти. — Ти справжня подруга. Тобі з нею пощастило, Теа.

— Я знаю.

Я ледь втрималася, щоб не закотити очі. Коли Олівія вперше побачила Рівза, то швидко вивчила його розклад. Зазвичай вона заскакувала, коли мала час, щоб занести мені чистий одяг або каву, але щонеділі була тут, як штик, щоб пофліртувати з лікарем. Не те щоб я її звинувачувала. Власне, це було майже як моя власна романтична комедія.

— Я саме говорила Теа, що їй потрібна перерва, — мовила Олівія, закліпавши віями.

— У мене бувають перерви.

— Перерви на туалет до уваги не беруться, — заявила вона, не спускаючи очей із доктора Рівза. — Правда ж?

— Боюсь, вона має рацію, — сказав він мені лагідно. — Я хочу повторити деякі обстеження, які ми робили минулого тижня. Може, ви тим часом сходите пообідати удвох?

Мій погляд метався між ними двома.

— Ви це спланували?

— Ми мусили.

Олівія підвелась і кинула мені моє пальто.

Я насуплено впіймала його. Мабуть, я справді мала жалюгідний вигляд, якщо вже лікар мене виганяв.

— Скільки триватимуть ці дослідження?

— Кілька годин, — відповів він.

— А якщо вона...

— Якщо щось зміниться, ми одразу тобі зателефонуємо, — перебив Рівз.

Так, вони все це підлаштували. Я неохоче встала й підійшла до маминого ліжка. Обережно, щоб не зачепити трубки та драти, підключені до десятка апаратів, які вимірювали частоту серцевих скорочень, рівень кисню, тиск і хтозна-що ще, поцілувала її в чоло.

— Я скоро повернусь.

Озираючись, я помітила стурбованість на обличчі Олівії, але вона швидко начепила усмішку.

— Спробуємо витягти тебе звідси.

Подруга взяла мене під руку, вивела з палати й рішуче крокувала до ліфта.

— Можна перекусити в кафетерії, — запропонувала я.

Формально це вважалося витягуванням мене з палати.

Але вона награно застогнала.

— Ні. На наступні дві години ти вся моя.

Я вже розтулила рота, щоб заперечити, але вона підняла руку.

— Ти його чула. Її навіть не буде в палаті. До того ж на розі відкрили новий заклад з бурито.

Вона натиснула кнопку «фое», досі тримаючи мене під руку. Мабуть, боялася, що я спробую втекти.

Було якось незвично виходити крізь розсувні двері лікарні на вулицю. У Сан-Франциско зараз було холодно за мірками Каліфорнії. На жаль, це нагадало мені Париж. А може, погода просто пасувала моєму серцю. Розбитому та холодному. Я застібнула пальто, мало не врізавшись у якусь парочку.

— Вибачте, — буркнула я, коли вони відскочили вбік.

Чоловіка це, очевидно, роздратувало, а от його дівчина всмінулась:

— Усе гаразд. Гарних свят!

Я розгубилась, тому просто кивнула у відповідь. Вони пішли далі, навантажені паперовими пакетами з різдвяними покупками. Чоловік спинився і забрав її пакети. Він перекинув їх на іншу руку і взяв долоню жінки у свою. Друзки мого розбитого серця забряжчали, я відвернулась і побачила, що на вулиці безліч парочок та родин, які скуповувалися до свят.

— Ходімо вже візьмемо бурито, — пробурмотіла я.

Олівія співчутливо всмінулась і потягла мене далі.

— Нарешті. Ходімо заїдати наші почуття.

Мої почуття смакували цілком непогано із гуакамоле та сметаною. Коли ми доїли свої велетенські бурито, мені стало трохи

краще. Але я не збиралася повідомляти про це подрузі, бо вона б тоді постійно мене кудись тягала. А мені треба було триматися неподалік лікарні. Я мусила бути з мамою.

— Дякую, — сказала я, коли ми вийшли із закладу. — Мабуть, мені вже...

— У нас ще година, — заявила Олівія. — Навіть не думай, що вже підеш назад.

— Добре.

З кожною хвилиною ставало все холодніше, і ми тулились одна до одної. На розі через дорогу стояв якийсь чоловік і стежив за нами. Навіть звідси я помітила, що його очі надто темні. Невже ми привернули увагу вампіра?

Чи, може, мені просто цього хотілось? Упродовж останнього місяця частина мого ества мріяла, аби світ, від якого я втекла, затягнув мене назад. Як би відреагував Джуліан, якби дізнався, що на мене напав інший вампір? Чи йому було б байдуже? Якщо він не брехав, коли казав, що мені краще триматися подалі від його світу, можливо, все-таки не було б. Та з кожним днем без звісток від нього я починала все більше усвідомлювати, що йому таки нема діла до мене. Він мав рацію. Мені не місце в його непристойно багатому світі.

Незнайомець через дорогу досі витріщався на нас. Я побачила дві чорні прірви там, де мали бути його очі. Мене пройняв млосний трепет.

Це таки був вампір.

— Що скажеш, Теа?

Олівія витягла мене з полону думок, наполегливо смикнувши за руку, і я на мить відвела погляд від вампіра.

А коли знов озирнулась, він уже зник.

— Зайдімо.

Олівія потягла мене до крамниці, яку ми саме минали.

Я глянула на пошарпані двері з облупленими літерами. Там було написано «*Мадам Ленор*», а нижче була намальована

долоня. Я нізачо не дам якійсь незнайомці ворожити мені по руці, поки надворі блукає вампір.

— Стривай!

Але було вже запізно.

Олівія весело гукнула «агов!» у захарашену кімнату.

З-за розшитої бісером завіси вистромила голову стара жінка з незапаленою цигаркою в роті.

— Заходьте! — запросила мадам Ленор із різким східноєвропейським акцентом. — Сідайте. Я зараз підійду.

Вишита бісером завіса забряжчала, і жінка зникла.

Було непросто пробиратися цим лабіринтом химерних речей. Тут розташувалася ціла хаотична колекція стільців різного віку, сервант із потьмянілим сріблом, всюди лежали книжки найрізноманітнішими мовами. Ворожка зайшла до кімнати в барвистій шалі і вказала на пошарпаний столик. Ми розмістилися довкола його вкритої мереживною скатертиною стільниці, і мадам Ленор запалила пахощі. Важкий аромат сандалу швидко наповнив мої ніздрі, і я закашлялась.

— Долоню, — промовила жінка, простягнувши свою вузлувату руку.

— Ой, мені не треба, — сказала я швидко. — Це вона придумала.

Олівія слухняно поклала руку перед ворожкою, і її очі засяяли.

— Я стану багатю? — захотіла подруга, глянувши на мене.

— Якщо захочеш, — підтвердила мадам Ленор обережно. — А можеш бути щасливою.

Я стримала усмішку й відвернулась, поки Олівія не помітила. Очевидно, мадам Ленор була прихильницею жорсткої любові.

— А яка різниця? — спитала Олівія.

— Гроші не роблять людину щасливою, — раптом сказала я.

У мене почервоніли щоки, коли я зрозуміла, що ляпнула.

Але Ленор була не проти, що я вкрала її репліку.

— Твоя подруга дуже мудра. Я бачу два шляхи.

Мені одразу стало нецікаво, коли вона заходилася щедро прокувати Олівії всяку всячину. Під кінець моя сусідка зовсім насупилася, а я вже була готова йти. Уявлення Ленор про нормальне просте життя не відповідало надіям Олівії.

— Твоя черга, — повернулася до мене ворожка.

— Та ні. Нам уже треба йти.

Мабуть, тупо було боятися давати долоню цій жінці. Найімовірніше, це була просто літня пані, яка розповідала людям перше, що спадало на думку. Але я знала дещо, чого не знала Олівія.

Магія дійсно існувала. Принаймні колись. І, хоч навряд чи в жилах цієї жінки була бодай краплина магічної крові, я не хотіла ризикувати.

— Ну ж бо, Теа! — наполягала Олівія. — Заради мене.

— Гаразд.

Я поклала руку на стіл. Мої щоки палали. Востаннє моєю долонею так цікавився...

Я ковтнула клубок у горлі, відмовляючись давати волю думкам. Ідеться ж про моє майбутнє, чи не так?

— Вона зустріне високого темноволосого незнайомця? — знову захотіла Олівія.

Ленор мовчки вивчала лінії на моїй долоні. Потім тихо озвалася:

— Здається, вже зустріла.

Я висмикнула руку, ніби вона збиралась її вкусити.

— Нам треба йти, — тремтіла я.

— Не хочеш дізнатися таємниці, які я побачила? — спитала вона.

— Я думала, ви розповісте мені моє майбутнє, — сказала я і підвелась, не бажаючи слухати ані про майбутнє, ані про минуле.

— А що таке майбутнє, якщо не таємниця, Теа? — На її обличчі затанцювала загадкова усмішка. — Приходь, коли будеш готова дізнатися правду.

Діставши із сумки кілька двадцятків (дохід від продажу сумки Chanel, придбаної в Парижі), я кинула їх на стіл: